

מ"ת 61665/06/21 - מדינת ישראל נגד משה לוריא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

מ"ת 61665-06-21 מדינת ישראל נ' לוריא (עציר)

לפני כבוד השופט שמואל מלמד

מדינת ישראל מבקשים

ע"י ב"כ עו"ד צחי הבדלי

נגד

משה לוריא (עציר)

משיבים

ע"י ב"כ עו"ד איריס טוביאנה

החלטה

1. לפני בקשה לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**") למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו במסגרת תיק פלילי 61677-06-21.

כתב האישום

2. כתב האישום אשר הוגש נגד המשיב ביום 28.6.21 מייחס לו עבירות אלה:

יבוא סם מסוכן, לפי סעיף 13 יחד עם סעיף 19א' לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: "**פקודת הסמים המסוכנים**");

החזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים;

ניסיון להחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית, לפי סעיפים 7(א) ו-7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

3. עובדות כתב האישום הן כדלקמן:

עובר ליום 5.5.21 גמלה בליבו של המשיב החלטה לייבא ארצה מבלגיה סם מסוכן מסוג קוקאין. ביום 6.5.21 או בסמוך לכך, הגיע המשיב לבלגיה והזמין הבאתן ארצה של לבנים אשר בחלקן יוטמנו הסמים. עובר ליום 24.5.21, בהתאם להזמנת המשיב, נשלח מבלגיה לישראל מטען הממוען למשיב והמכיל שני משטחי לבנים. בתוך 3 לבנים הוסלקו צינורות ובתוכם כמות של 976.7 גרם סם מסוכן מסוג קוקאין (להלן: "הסמים"). ביום 31.5.21 שכר המשיב מחסן ברחוב הבנאי 34 בחולון (להלן: "המחסן"), לתקופה של חודש ימים, שם ביקש לאחסן את המטען והסמים אשר יגיעו מבלגיה. ביום 31.5.21 או בסמוך לכך, הגיע המטען ארצה. ביום 7.6.21 עבר המטען בדיקה בידי יחידת יס"מ של המכס בנמל אשדוד, במהלכה נתגלו שלוש

הלבנים ובהן הסמים המוסלקים בצינורות. בהמשך הגיעו שוטרים והחזירו את אחד הצינורות ובו 217.2 גרם של סם מסוכן מסוג קוקאין לתוך לבנה וזו הוחזרה למטען. לאחר מכן, נארז המטען מחדש. ביום 9.6.21 הובל המטען על ידי שירותי הובלה ששכר המשיב מנמל אשדוד למחסן, שם קיבל המשיב את המטען לרשותו. המשיב החל בפריקת הלבנים מתוך המטען למחסן ואז נעצר על ידי שוטרים. במעשיו המתוארים, ייבא המשיב שלא כדין 976.7 גרם של סם מסוכן מסוג קוקאין, החזיק ב- 217.2 גרם קוקאין וניסה להחזיק ב- 759.5 גרם קוקאין.

טיעוני בא כוח המבקשת

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים. במסגרת הבקשה נטען כי בידי המבקשת קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום. בתוך כך נטען כי התשתית הראייתית מורכבת מאלה:

דו"חות פעולה של יחידת יס"מ בנמל אשדוד ושל המשטרה, במסגרתם מתוארת הפעילות הנוגעת למטען, לתפיסת הסמים ולתיאום משלוח המטען מול המשיב תוך השארת חלק מהסמים בתוך אחת הלבנים; תצלום שטר מטען עליו שמו של המשיב; תוצרי חדירה למכשירי הטלפון הסלולריים של המשיב מהם עולה חיפוש אחר סוג הלבנים שהזמין המשיב; חוות דעת מעבדה לזיהוי פלילי אודות הסמים שנמצאו בתוך הלבנים; הודעת איש מקצוע מתחום הבנייה לפיה סוג הלבנים שהזמין המשיב אינו מוכר, אין מדובר בלבנים ייחודיות וניתן לייצרה במחצית מהסכום אשר נטען על ידי המשיב; תוצרי בדיקת יכולתו הכלכלית של המשיב מהם עולה כי המשיב נתון בחובות, אך נושא לרוב כסף מזומן בסכומים גדולים ואף שילם את כל עלויות ייבוא הסמים במזומן; הודעות שנגבו מהמשיב תחת אזהרה במסגרתן בחר המשיב לשתוק תחילה, אך בהמשך טען כי עיסוקו בניקיון וכי הזמין את משטחי הלבנים על מנת למכרן באתרי בנייה במחיר של 100 ₪ ליחידה. המשיב טען כי הצליח בעבר למכור סחורה דומה. המשיב סירב למסור שמות של לקוחות להם מכר את הלבנים ולא ידע להסביר את העדר ההיגיון הכלכלי של העסקה הנטענת על ידו ובפרט על רקע מצבו הכלכלי הקשה.

בא כוח המבקשת טען כי בניגוד לגרסתו של המשיב לפיה ביצע עסקה תמימה של רכישת לבנים, מכלול ראיות נסיבתיות מלמד על עסקה חסרת היגיון כלכלי וכדאיות כלכלית ומבסס קיומו של יסוד נפשי בדבר מודעותו של המשיב לקיומם של סמים במטען. בתוך כך נטען כי בעוד שהמשיב טען כי הוא בעל חובות בסכום המגיע כדי 400-500 ₪ ובעוד שנמצא כי הכנסתו מעבודה בחברת ניקיון מגיעה כדי כ- 6,000 ₪ לחודש ואשתו עובדת באותו תפקיד ומשתכרת שכר דומה, אין כל הסבר לעובדה שבשנת 2020 רכש המשיב רכב ואופנוע חדשים בסכום המגיע כדי 300,000 ₪, באמצעות הלוואה גדולה, ולעובדה שהוא מצליח לשלם מדי חודש אלפי ₪ בעבור החזרי ההלוואה. כמו כן נטען כי ממידע שהתקבל מחברת צ'ינג' א.מ. שלהבת בע"מ עלה שמחודש ספטמבר 2018 ועד מאי 2021 קיבל המשיב סך של 566,100 ₪ כנגד שיקים שהעמיד כערובה ואשר אותם קיבל חזרה לאחר שהפקיד סכומים במזומן. נטען כי מדובר בהתנהלות כלכלית חשודה בכסף מזומן שלא ניתן לה הסבר על ידי המשיב בחקירה. כמו כן נטען כי תמונה התנהלות המשיב אשר ארבע פעמים נסע לבלגיה על מנת להזמין משטחים של לבנים, מתוכם שתי פעמים בהפרש זמן של 4 חודשים, בעוד שיכול היה לעשות כן באמצעות טלפון או אינטרנט ובדרך זולה יותר. בהקשר זה נטען כי המשיב לא איפשר את פתיחת המחשב האישי שלו על מנת לאתר מסמכים. נטען לחוסר היגיון בגרסת המשיב כי הוא רכש את

הלבנים על מנת למכרם ללקוחות, בהינתן שעיסוקו בניקיון ולא בבניין. כמו כן נטען כי המשיב נמנע מלמסור פרטים אודות הלקוחות. בא כוח המבקשת טען כי עלות יבוא הלבנים כולל הוצאות מחייה בבלגיה מגיע כדי 20,000 ₪ ובהינתן עלות מכירת הלבנים לפי טענת המשיב הרי ששכרו יוצא בהפסדו. באשר להתנהלות המשיב לאחר הגעת הלבנים ארצה, טען בא כוח המבקשת כי עדותו של יגאל טרוסמן, סוכן מכס, סותרת את גרסת המשיב אודות מטרת יבוא הלבנים וכי אין למצוא מקריות בתיעוד המשיב ממין את הלבנים ומפריד שלושה לבנים.

לאחר כל כך, נטען כי מתקיימת עילת מעצר משום חזקת מסוכנות סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים. כמו כן נטען כי מתקיימת עילת מעצר נוספת מכוח סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים משום יסוד סביר לחשש ששחרורו של המשיב ממעצר יגרום לשיבוש הליכי משפט, זאת בשל העובדה שמעשיו של המשיב מבוצעים מטבעם בשיתוף פעולה עם מבצעי עבירה נוספים שאת זהותם מסתיר המשיב. נטען כי עברו הפלילי של המשיב הכולל שלוש הרשעות קודמות בכללן הרשעה בגין שלושה מעשי שוד ונשיאת נשק בגינה ריצה מאסר במשך 63 חודשים מצביע אף הוא על מסוכנות.

טיעוני באת כוח המשיב

5. באת כוח המשיב טענה כי התשתית הראייתית העומדת נגד המשיב אינה מבססת סיכוי סביר להרשעתו, היות ואין בה ראיות ישירות לכך שהמשיב הזמין את הסמים יחד עם הלבנים או כי ידע או יכול היה ידע על קיומם של סמים בתוך המטען ואין להצביע על מסקנה כזו גם מתוך הראיות נסיבתיות, עליהן הצביע בא כוח המבקשת. לטענת באת כוח המשיב, אין מחלוקת שהמשיב טס לבלגיה ורכש בחנות בה ביקר, 192 לבנים "בלגיות", בתמורה לסך של 585.45 יורו, אלא שלראיות הנסיבתיות קיים הסבר תמים ושאינו מפליל. בתוך כך נטען כי מטרת הנסיעה לבלגיה לא הייתה הזמנת הלבנים אלא טיול, במהלכו רכישת הלבנים נעשתה "על הדרך". בהקשר זה נטען כי המשיב שהה בבלגיה במשך 12 ימים, במהלכם שכר רכב על מנת לטייל ושוחח עם מכריו בארץ. באשר להתנהלות הכלכלית של המשיב, נטען כי המשיב אינו מכחיש שאינו יודע להתנהל נכון באופן כלכלי ולטענתו משתמש בכסף מזומן שקיבל בתמורה למכירת 2 דירות בשנים האחרונות. באשר לרכבים, נטען כי נרכשו במימון מלא וכי ההלוואה משולמת מחשבון הבנק של המשיב ושל אשתו. באשר לטענה כי המשיב סירב לפתוח את מחשבו, נטען כי המשיב לא סירב אלא כי אינו יודע את הקוד. נטען כי לא נעשתה כל חקירה בבלגיה ובמפעל ממנו יצאו הלבנים, במיוחד כשמדובר בסמים שהוטמנו בתוך קפסולות ממתכת יצוקים בלבנה. נטען כי המשיב הציע להוביל את החוקרים ללקוחות ואולם לא נעשה כן. נטען כי 3 הלבנים שהמשיב הניח בצד היו שבורות ולא היו בהן סמים. נטען כי הסמים הוטמנו במשטח השני אותו המשיב טרם פרק עובר למעצרו. בהקשר זה נטען כי מעצרו של המשיב טרם פריקת המשטח השני, מונעת ממנו להוכיח את צדקת גרסתו.

דין והכרעה

6. בהתאם להוראת סעיף 21 לחוק המעצרים, מעצרו של נאשם עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו בהליך העיקרי תלוי בהתקיימותם של שלושה תנאים מצטברים ואלה הם: קיומן של ראיות לכאורה להוכחת

האשמה; קיומה של עילת מעצר; היעדר חלופה אשר הולמת את מטרת המעצר תוך פגיעה פחותה בנאשם. במסגרת זו ניתן לבדוק גם את האפשרות להורות על מעצרו של הנאשם בתנאי פיקוח אלקטרוני, או לבחון חלופות מעצר אחרות.

החלטה זו תיוחד לשאלת קיומן של ראיות לכאורה.

7. בחינת קיומן של ראיות לכאורה בשלב הדיון בבקשה למעצר עד תום ההליכים אינה בחינה אם להרשיע נאשם או לזכותו, אלא בחינת קיומו של פוטנציאל הרשעה. בחינה זו נעשית בתחילתו של ההליך הפלילי ולא בסופו ומכאן כי עניינה באומדן הסיכוי להרשעה על בסיס הערכת הראיות הגולמיות והמכלול הראייתי הלכאורי כולו.

לאורך הזמן גובשו בפסיקת בית המשפט העליון אמות מידה לבחינת קיומן של ראיות לכאורה בהליך מעצר, כאמור. יפים בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בבש"פ 8554/19 סובח נ' מדינת ישראל (31.12.19):

"בהתאם לסעיף 21(ב) לחוק המעצרים, בשלב בו מתבקש מעצר נאשם עד לתום ההליכים נגדו, יבדוק בית המשפט האם הראיות הגולמיות שבידי התביעה מקימות סיכוי סביר להוכחת אשמתו לאחר קיום הליך הוכחות. בשלב המעצר נדרש בית המשפט לבחון האם יש בראיות פוטנציאל להרשעת הנאשם בתום ההליך המשפטי (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 133, 145 (1996)). בית המשפט אינו נדרש בשלב זה לעמוד על משקלן של הראיות ומהימנות העדים, בחינה השמורה להליך העיקרי, אלא עליו לבחון האם קיים סיכוי סביר שעיבודן של הראיות הגולמיות במהלך המשפט יוביל לביסוס אשמת הנאשם מעל לספק סביר (בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-21 (19.12.2013)). אף ראיות נסיבתיות, נפסק, עשויות לבסס תשתית לכאורית למעצר עד תום ההליכים, מקום שהן מצטברות לכדי מסכת ראייתית רצופה שיש בה פוטנציאל להרשעה, ושהסברי הנאשם אינם מחלישים את "התרחיש המפליל" העולה ממנה (בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב (22.5.2014); בש"פ 898/15 עזיז נ' מדינת ישראל (19.2.2015)).

בצד זאת נפסק, כי מקום בו קיים כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, על בית המשפט לשקול אם להימנע כליל ממעצר או להסתפק בשחרור הנאשם לחלופת מעצר (בש"פ 2607/10 פיניאן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (18.4.2010); בש"פ 352/11 ברי נ' מדינת ישראל, פסקאות 7 ו-9 (25.1.2011))."

8. לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהוצג לפניי ונתתי דעתי לטיעוני באי כוח הצדדים, בהתאם לאמות המידה החלות בשלב דיוני זה של הליך המעצר, הגעתי לכלל מסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המבססת סיכוי סביר להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו, אך כזו שעוצמתה אינה גבוהה.

אין חולק כי המשיב הזמין מבלגיה, לאחר הגעתו לשם, 192 לבנים ואלה הגיעו ארצה במטען הכולל שני משטחים, במשקל כולל של כ- 2 טון, אשר מוענו אל המשיב.

מתוך דוח"ת פעולה של רשות המיסים ושל משטרת ישראל עולה כי בבדיקת שיקוף שנערכה למטען נמצאו 3 לבנים חשודות בהן נתגלו סמים בתוך צינורות מתכת שהוסלקו בתוכן.

המשיב קושר עצמו ללבנים אולם מרחיק עצמו מהסמים וטוען כי לא מתקיים בו היסוד הנפשי לעבירות המיוחסות לו היות ולא הזמין את הסמים ולא ידע על קיומם בתוך הלבנים.

בחנתי את התשתית הראייתית שהציג לפני בא כוח המבקשת, ואשר מורכבת מראיות נסיבתיות. לאחר בחינה כאמור, שוכנעתי כי עוצמתו של המכלול הראייתי הנסיבתי, כשלעצמו, אמנם אינה גבוהה, אולם התנהגותו של המשיב בחקירה שהתבטאה בשתיקה סלקטיבית בתגובה לשאלות מהותיות בהן נדרש למסור פרטים טריוויאליים ולהסביר גרסתו באשר להזמנת הלבנים מחזקת את המשמעות המפלילה שיש במכלול הראייתי הנסיבתי, במידה המבססת סיכוי סביר להרשעה, אם כי עדיין שלא במידה גבוהה.

מתוך דוח"ת פעולה מיום 9.6.21 שערך רמ"ח איתי בשן ומתוך דוח"ת חקירת מז"פ מיום 10.6.21 עולה כי בעת מעצרו של המשיב, במחסן, נמצאו לבנים רבות שפורקו על ידו מאחד המשטחים סמוך לקיר המחסן, ואילו 3 לבנים, עם סימני שבר במרכזן, נמצאו מונחות בצד האחר. המשיב טען בחקירתו כי הניח את שלוש האבנים בצד משום שהיו "**שבורות לחצי**" (חקירה מיום 17.6.21, עמ' 27, שורה 659). הסברו זה של המשיב מתיישב עם התיעוד המצולם של שלוש הלבנים ולא קיימות אינדיקציות ראייתיות לכך כי את השברים בלבנים ביצע המשיב.

יחד עם זאת, בהינתן נתונים אודות התנהלות כלכלית בכסף מזומן בסכומים גבוהים, מבלי שניתן הסבר מניח את הדעת למקור הכסף המזומן, ובהינתן שתיקתו של המשיב אל מול שאלות מהותיות שנשאל בחקירה, נצבעת פעולתו של המשיב בצבע מפליל, הקושר אותו לסמים והמצביע על אשמתו יותר מאשר על חפותו.

באשר להתנהלותו הכלכלית של המשיב, אישר הוא בחקירתו כי התנהל, בין היתר, באמצעות כסף מזומן אותו הפקיד בבנק ובצ'ינג', כאשר אף מסר כי הוא "**עמוס בחובות**" (חקירה מיום 14.6.21, עמ' 3, שורה 33) המגיעים לסך של 400-500 אלף ₪ ללבנים ולסך של מאות אלפי ₪ בשוק האפור, אך גם מסר כי אין לו מזומן (חקירה מיום 23.6.21, עמ' 9, שורות 225-226). המשיב עובד כשכיר בחברת ניקיון ומשתכר סך של כ- 6,000 ₪ בחודש ולטענתו אשתו אינה עובדת. כל אלה אינם מתיישבים עם העובדה כי נתונים שנאספו לגביו מלמדים על שימוש בכסף מזומן בסכומים גדולים, במשך תקופה של כשנתיים וחצי עד למעצרו, מחודש ספטמבר 2018 עד מאי 2021, מבלי שסיפק הסבר מניח את הדעת למקורם. לא ניתן להתעלם מהעובדה כי תקופה זו חופפת לתקופה בה על פי גרסתו הזמין שלוש פעמים בעבר סחורה דומה (חקירה מיום 14.6.21, שורות 36-45, חקירה מיום 17.6.21, שורה 386 ואילך): בספטמבר 2018 (חקירה מיום 14.6.21, שורות 386-388) ופעמיים במהלך שנת 2019 (שורות 470-473, 461-463). יוער כי בעוד שהמשיב טען כי אין לו כסף מזומן, לא יכולה להישמע טענת באת כוחו כי מקורו של הכסף המזומן בו עשה המשיב שימוש הוא ממכירת דירות.

בא כוח המבקשת טען כי לאלה מצטרף חוסר היגיון כלכלי בעסקת ייבוא הלבנים לצורך מכירתם, הואיל ובעוד שהמשיב טען לעלויות עסקה בסך של 10,000 ₪ ולרווח צפוי ממכירת הלבנים בין 3,000-5,000 ₪,

חישוב כלל עלויות העסקה לרבות הוצאות שהייה בבלגיה במשך 12 ימים, מגיע כדי סך של 20,000 ₪, באופן ההופך את העסקה לבלתי כדאית. בחנתי טענה זו, אולם לא מצאתי כי יש לה בסיס ראיתי מספיק. מתוך הראיות שהוצגו לפני עולים נתונים כדלקמן: עלות נסיעה לבלגיה סך של 2,087 ₪, עלות רכישת הלבנים סך של 585.45 יורו, עלות שכירת מחסן סך של 1,000 ש"ח, עלויות שילוח סך של 2,813 ₪. כל אלה מגיעים כדי סך של כ- 9,000 ₪. לא מצאתי כי קיימים נתונים בעלי משמעות ראיתית באשר לעלויות שהיית המשיב בבלגיה ולהוצאות נוספות המגיעות כדי סך של 20,000 ₪, כפי שטען בא כוח המבקשת. משום כך, לא מצאתי בסיס משכנע דיו לטענה כי מדובר בעסקה חסרת כדאיות כלכלית.

באשר להתנהלותו של המשיב בחקירה, גרסתו אודות הזמנת הלבנים ומטרתה לא באה אלא בחקירתו השנייה, תוך שהמשיב בחר לשתוק כל עת שנשאל שאלות אשר תשובה עליהן חייבה אותו לספק פרטים מסוימים אודות מסלול ההזמנה והשילוח בתוך בלגיה וממנה לישראל. בחקירתו הראשונה ביום 9.6.21 בחר המשיב לשמור על זכות השתיקה וטען שהוא חף מפשע. את גרסתו באשר לזיקתו למטען הלבנים העלה המשיב רק בחקירתו השנייה מיום 14.6.21. אז טען כי הזמין אבנים בלגיות המתאימות לגינון ולחיזוק מבנים ממוגנים באמצעות פנייה לחנות בבלגיה בדואר אלקטרוני (שורות 73-74), כי המשלוח התעכב בשל נגיף הקורונה וכי כשטס לבלגיה, לצורך "עסקים" (שורות 355-356) שילם עבור הלבנים 600 אירו במזומן "על הדרך" (שורות 88-89). בנקודה זו יוער כי בניגוד לגרסת המשיב לפיה נסע לבלגיה לצרכי עסקים, טענה באת כוח כי נסע לטיול. כשנשאל האם נשא עמו את הכסף מהארץ או שהשיגו בבלגיה השיב כי הוא שומר על זכות השתיקה (שורות 375-376). כשהתבקש לספר על המשלוח השיב: "אני לא יודע בכלל שום דבר" (שורות 139-140) וכשנשאל כמה פעמים יגאל טרוסמן טיפל עבורו בייבוא מול רשויות המכס, השיב: "אני שומר על זכות השתיקה" (שורות 153-154). בהמשך נשאל המשיב מדוע סיפר ליגאל טרוסמן כי ייבא את הלבנים עבור חתנו העוסק בגינון ומבצע חיפוי לחומת ביתו של המשיב, השיב כי הלה "אולי התבלבל" ולא הבין את דבריו וכי חתנו עוסק בהובלות (שורות 292-295). כשנשאל מי הכיר לו את החנות בבלגיה, השיב: "אתה רואה בגלל זה אני שומר על זכות השתיקה אתה גורר אותי אתה רואה מה קורה לי בחקירה" (שורות 296-297). גם בחקירתו השלישית נמנע המשיב מלהשיב לשאלות אודות ייבוא הלבנים. בתוך כך בחר שלא להשיב לשאלות אודות מיקום החנות (שורות 225-226), הגורם המטפל במשלוח בבלגיה ומסלול המשלוח (שורות 235-236, 397-398). וכן נמנע מלהשיב לשאלות אודות לקוחות שרכשו ממנו את הלבנים (שורות 260-262). בהמשך מסר כי אינו זוכר (שורות 408-409). על אף שבחקירתו הקודמת מסר כי ביצע את ההזמנה באמצעות דואר אלקטרוני של החנות בבלגיה, בחקירתו השלישית כשנשאל האם הזמין בחנות או קודם לכן דרך האינטרנט, השיב: תחילה "לא זוכר" (שורות 384-385) ובהמשך מסר כי הזמין את הלבנים לפני כשנה וחצי באמצעות דואר אלקטרוני (שורות 543-544). כשהתבקש לפתוח את המחשב על מנת לאתר את הדואר האלקטרוני ששלח לחנות מסר כי הקוד הוא באמצעות זיהוי פניו. ניסיון לפתוח את המחשב באמצעות זיהוי פניו של המשיב לא צלח (שורות 549-555). בהמשך מסר המשיב כי ניתן לראות את הדואר האלקטרוני במכשיר הפלאפון שלו (שורות 556-557). כשנשאל על הדברים שמסר ליגאל טרוסמן אודות מטרת הזמנת הלבנים, השיב כי אמר שבכוונתו לפתוח חברה לגינון יחד עם חתנו וכי יגאל טרוסמן הבין אותו לא נכון (שורות 586-589). בחקירתו הרביעית מיום 23.6.21 חזר המשיב על גרסתו לפיה הזמין את הלבנים לפני כשנתיים בכוונה לפתוח חברה לגינון.

גרסתו הנמנעת והסלקטיבית של המשיב ובחירתו בשתיקה בתגובה לשאלות אודות פרטי הייבוא ומסלול השילוח, מחזקת את התשתית הראיתית הנסיבתית ואת אופייה המפליל.

סוף דבר

9. אני קובע, אפוא, כי קיימות ראיות לכאורה המבססות סיכוי סביר להרשעתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, אולם בעוצמה שאינה גבוהה.

10. העבירות המיוחסות למשיב מקימות עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק המעצרים. המעשים המיוחסים למשיב שעניינם ייבוא סמים מסוכנים בהיקף גדול, בערך כספי גבוה ובדרך מתוכננת ומתוחכמת מצביעים על מסוכנותו. כמו כן ומשום העובדה שייבוא הסמים הצריך שיתוף פעולה עם מבצעים נוספים שזהותם אינה ידועה והמשיב בחר בשתיקה לגביה מתקיימת גם עילת מעצר משום חשש לשיבוש הליכי משפט לפי סעיף 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים.

11. מזכירות נא להודיע לצדדים תוכן ההחלטה.

ניתנה היום, א' אלול תשפ"א, 09 אוגוסט 2021, בהעדר הצדדים.